male ühhe ramato, mis würsti issa ütles kirjotand ollewad.

Oh kui suur röörn olli würstil, et ommast issast jälle sannumid sai, ja temma tahtmist olli täita sanud. Küssis siis ka weel pumeistri käest, kas keik issa mele järrele olnud? Pumeister kostis: „Minno tö on keik walmis, agga nüüd on maalmeistert weel tarwis, kes keik peab ülle malima, — mis minna selle aia sees ollen teinud — kuida teie, mo armolinne würst, selle ramato seest loete, mis teie omma issa teile kirjotanud.“

Ramato sees olli luggeda: et issa poega süddamest tännab, et omma pumeistri saatnud, kes keik ta tahtmist mõda hästi teinud, ja et nüüd süddamest pallub, maalmeistert ka sata, kes keik pumeistri tööd ülle wõttaks malida.

Ja silmapilk andis würst ühhe liggi-olleja teenrile käsko, maalmeistrit ennese jure kutsuda. Ja kui ta würsti jure olli läinud, räkis würst temmale, mis arro pumeister olli tonud, ja käskis tele walmistada. Kui maalmeister pumeistri näggi walgis ridis würsti ees seiswad, aias ta silmad öiete pärrani, ja arwas kül, et nüüd surm temma kätte pidi tullema. Ja walleks ei wõinud ta sedda ennam aiada, sel kombel taewas käia, sest et ta sedda asja isse würsti ees töeks olli kiitnud. Agga se teggi kül temma pea kirjuks, mil wisil pumeister ellusse jänud, ja hakkas häddaga mõtlema, et se ehk nenda wõib olla, et innimenne ommas pattusses lihhas taewa ja seält jälle taggasi saab. — Ka temmale sai pu-hunnik ülles pandud, ja ramat kasa antud. Ja nenda läks ta pintsel peus pu-hunniko sisse. Kui se pöllema pandi, ja tulli tedda körwetas, karjus mees kül sure healega, agga kes wõis tedda aidata; ta pidi jo sedda ülle malima, mis pumeister olli teinud. Agga tännini ei olle weel temma taggasi tullemisest köppagi kuulda olnud, — ja sünnib arwata, et ta wist ialgi taggasi ei tulle, egga sa tulla.

Mis ammo sündind kaugel maal,
Se sünnib siin ka meie aal;